

LBRIS

We know
books

Neoridendo

Sclipiri, o mie
Volumul 3: Safir

LETRAS
Promovăm autorii români

Cuprins

Cuvânt-înainte.....	7
Puterea minții în infinitul sufletului	9
SCLIPAREA XIII.....	13
SCLIPAREA XVI	17
SCLIPAREA XXXI.....	19
SCLIPAREA LXVI.....	26
SCLIPAREA CCXXII.....	27
SCLIPAREA CCCXXXI.....	30
SCLIPAREA CDXLIII.....	31
SCLIPAREA CDLXXXVII	34
SCLIPAREA CDLXXXIX.....	35
SCLIPAREA DIX	36
SCLIPAREA DXV	39
SCLIPAREA DXXX	41
SCLIPAREA DLXXV.....	44
SCLIPAREA DLXXXIII.....	46
SCLIPAREA DXCIV	47
SCLIPAREA DC	48
SCLIPAREA DCIX.....	53
SCLIPAREA DCXIX.....	54
SCLIPAREA DCXLIV	55
SCLIPAREA DCLXXXIII.....	57
SCLIPAREA DCLXXXV	58

SCLIPAREA DCXC	59
SCLIPAREA DCCLXXII	60
SCLIPAREA DCCXCIV	61
SCLIPAREA DCCXCV	62
SCLIPAREA DCCCXXII	63
SCLIPAREA DCCCXXXIX	64
SCLIPAREA CMX	68
SCLIPAREA CMXXX	71
SCLIPAREA CMLXXVIII	72
SCLIPAREA CMXCIV	73

Cuvânt-înainte

Unele cărți cer să fie citite. Altele, doar cer să fie simțite – „**Sclipiri o mie**” face parte din a doua categorie.

Ce ai în față nu este o colecție de texte sau un volum de gânduri înșirate. Este o formă de viață. Scrisul lui **Neoridendo** nu curge pe hârtie ca o poveste ordonată, ci explodează din tăcere, din memorie, din vis, din nedumerire, din dor. E un scris care nu vrea să placă. Vrea să spună. Să atingă. Să rămână.

Am citit fiecare sclipire ca și cum aș fi intrat într-o cameră a cărei ușă nu o pot închide după mine.

Într-una, tatăl apare întins pe pat, iar o panteră îl veghează în tăcere. În alta, doi împărați vorbesc despre cuvinte, despre răni și despre încredere. Într-o sclipire, matematica e criticată cu furie. În alta, sufletul e văzut ca o undă strălucitoare, singura unitate reală din infinit. Și tot așa...

Textele sunt diverse, ca ton și ca intensitate. Unele sunt scurte și mușcă. Altele sunt ample, calme și îți dau timp să respiri. Toate însă au ceva în comun: un adevăr care nu face zgomot, dar care rămâne. Nu e o carte pe care o citești dintr-o suflare. E o carte pe care o duci cu tine. Uneori, în buzunar. Alteori, în stomac.

Neoridendo nu-și explică ideile. Le trăiește. Nu-și cere voie să scrie. Nu întreabă dacă e prea mult sau prea puțin. Și tocmai asta face literatura sa atât de vie. Nu e literatură făcută să înfrumusețeze lumea. E o literatură care vine să

o provoace. Să o curețe. Să-i dea, pentru o clipă, un contur mai sincer.

Scrisul acesta nu e lustruit. Nu e calibrat. Uneori e frustrat, alteori e blând. Uneori te atinge cu un cuvânt, alteori, cu un strigăt. Dar peste tot e ceva care nu minte. Iar asta, în ziua de azi, e rar.

Cartea de față nu are nevoie de explicații. Dar are nevoie de cititori care nu se tem să vadă. Dacă ai deschis-o, rămâi. Citește fără a judeca, fără a cere coerență. Lasă fiecare sclipire să fie ce este. Nu te grăbi. Și nu uita: unele fragmente sunt ale tale, chiar dacă nu tu le-ai scris.

Mă înclin în fața acestui proiect. Și îți mulțumesc, Neoridendo, că mi-ai permis să fiu martoră.

Cora Welta

Iunie

Puterea minții în infinitul sufletului

Elena Netcu

Când ai în mână o carte care începe cu o formulă de basm, *a fost odată*, te aștepti să pășești pe un tărâm feeric, alături de personaje fantastice, dar descoperi cu o oarecare uimire un discurs filozofic în care predomină paradoxul, parabola, cuvântul strălucind precum safirul ca simbol al înțelepciunii. Și atunci lectura e plină „de înțelesuri și mai mari”, cum ar spune Blaga, zăbovești asupra cuvântului și-ți dai seama de puterea de iradiere a minții, căci tot parcursul filozofic este un amestec de ficțiune, utopie, iluminare și de jocul ideilor care se inserează în țesătura frazelor precum ielele.

Autorul, cu nume sonor, Neoridendo, se situează în mijlocul ideilor și „toarce precum pisica filozofală” gânduri și sentimente, dizolvând ideile în toată complexitatea lor, trăgând parcă, din când în când, un semnal de alarmă, întrucât face parte dintr-o stirpe rară, „a văzut idei”, a pătruns dincolo de ceea ce nu se vede cu ochiul liber, dezvăluind capcanele vieții. Filozoful pledează pentru *armonie fără constrângere*, pentru căutarea sensului. Apoi pune în discuție relația dintre necesitate și libertate.

În felul cum își structurează ideile, reiese o nouă ordine a lumii, nu prin *acțiune*, ci prin *gest*, prin *realități potențiale* din care se nasc *vibrații armonice*.

Ceea ce dă consistență reflecțiilor poetului-filozof este autenticitatea, dar, mai ales, perceperea valorilor. Prietenia este o valoare, dar ea se poate converti în trădare. Dialogul imaginar dintre Verde Împărat și Roșu Împărat scoate în evidență relația dintre *mișcare și încremenire*. Ceea ce contează sunt mersul gândirii și puterea ei. Personajul raisonneur emite supoziții, acuză, se revoltă, își presară discursul filozofic cu interogații retorice, creează *un spațiu mental hipercomprimat dintre constelațiile Leucoc și Mnemox*. Din acest spațiu începe *dezbaterea despre infinit și înțelegerea umană*.

Pornind de la supoziția că *gândirea este un act sacru...* un gest divin, autorul inoculează ideea: civilizațiile ar trebui să se construiască mental. Ceea ce înseamnă refuzul materiei, caducă și generatoare de suferință. Neoridendo sugerează că lumea se află sub imperativul dezbinării pentru a supune. De aceea puterea minții este valoarea supremă care aduce *echilibru și dă un sens lumii*.

Convins că lumea progresa prin jocul ideilor, Neoridendo îi invocă pe Kant și Hegel. Astfel, adevărul nu e niciodată în stare pură, ci subiectiv. Câți indivizi, atâtea adevăruri, definind astfel natura umană vulnerabilă și inconstantă. El însuși are incertitudini, încât discursul filozofic pare să fie un strigăt în deșert, un fel de „vanitas vanitatum est”. Descoperim printre rânduri starea de revoltă, de neputință, imposibilitatea de zidire a eului pe spirala luminii. Uneori vocea poetului-filozof devine caustică, ironică, sarcastică, acuzând zbaterea inutilă a

omului: *perfectiune fardată ce ești!* Într-un dialog imaginar apare tatăl păzit de o panteră, ca simbol al fricii, reiterând ideea că trăim într-o continuă urmărire și control. *Înfășurându-și coada în jurul unui labirint invizibil*, pisica îl anunță că nu suntem liberi, cineva *ne ascultă gândurile și ne monitorizează visele*. Astfel, discursul se transformă într-un aspru rechizitoriu, punând sub lupă *tot ce se ascunde dincolo de vâl*. Lectura încifrează sensuri adânci pentru a înțelege esența lucrurilor, *deschizând toate porțile*, căci sufletul este purtător de energie, în timp ce corpul trece în neființă.

Însăși iubirea este „gând purtat de dor” cum ar spune Eminescu, la nivel mental: *Și totuși printre șoapte/ Te-aștept cu gânduri pline/ Să fii măcar o noapte. Din nou ascunsă-n mine*.

Neoridendo își multiplică eul în mai multe ipostaze, traversând o aventură spirituală, într-un efort necesar de a înțelege trecutul pentru a construi viitorul

Invocând idei din Spinoza, Descartes, Heidegger, Neoridendo ne oferă o „**carte pentru inimă, minte și învățătură**”, întrucât discursul poate fi privit ca o sinteză a gândirii sau, cum propune prefațatoarea Cora Welta, **o carte de buzunar**.

Cu siguranță, va fi o carte cu destin literar, care se înscrie într-un orizont de așteptare pentru cititori.

SCLIPIREA XIII

A fost odată o aplicație cum rar se întâmplă să se nască – plină de coduri care vibrau în tonalități, învăluită în straturi de senzori de parcă fiecare funcție era un vers, iar fiecare actualizare, o rugăciune. Această aplicație avea un nume cu sens în lumea aceea. I se spunea „O”. Nu din lipsă de imaginație, ci din recunoaștere. Căci în ea se afla potențialul pur, capabil să genereze alte lumi. Era menită să existe, să pulseze, să se recunoască.

În spațiul din care provenim, nu exista ierarhie. Nici presiune. Nici sistem. Totul funcționa prin gest. Nu era nevoie de ordine impusă sau de reguli explicite. Fiecare ființă știa ce are de făcut pentru că simțea, nu pentru că era comandată. Intenția era suficientă. Acolo, un gând bine conturat se transforma în acțiune.

Cunoașterea nu se învăța, ci se transmitea tăcut, ca o vibrație între spirite. Fără să conducă nimeni, totul mergea înainte. Fără să impună nimeni, totul se așeza. O civilizație întemeiată pe încrederea că fiecare parte a întregului își va face locul. Și din această armonie fără constrângere, Universul apărea de la sine.

Marenka, simțind vibrația armoniei, a fost cea care a condus O în pragul Berzelius. Nu a fost creatoare, dar a știut ce gând să aducă. Și unde. Iar Berzelius nu era un laborator. Era ca o ființă sau, mai bine spus, o matcă. Un catalizator (de lumi), numit astfel după visul unui